

ובשלושת ילדיו, ובתו הרווקה. מבחינה חזותית, הצילום אינו מוכיר דווקא את האימפרסיוניסטים, ולא רק משום שהוא חד וחריף, אינו מנסה למרוח צבעים או צורות בעזרת מסגרות אור למיניהן, אלא להיפך. אולם האימפרסיוניזם ישנו, ועוד איד, בדרך שבה

בימאי ברטראן טאוורניה מביקורת לעשייה

מתוארת מערכת היחסים בין הרמויות השונות בסרט, שלכל אחת מהן יש מישקל נכבד בפני עצמו. הרמות הראשונה היא כמובן, הצייר, המרגיש את נטל השנים על כתפיו, הממתין בכליון עיניים לביקורי צאצאיו אבל אינו מגלה זאת יותר מדי, כדי שלא להקשות עליהם את

רוטב דליל ותפל

זרוקים ברוטב (לימור, תל-אביב. ארצות-הברית) - קומדיה עממית סוג גימל, המנסה בכל מאודה להגיע לרוח האנארכיה הפרועה של סירטי ג'ון לאנדיס, אבל החסרה את ההשראה ואת המבצעים כדי לעמוד במשימה.

מעשה בארבעה סטודנטים רשלים ובטלנים באוניברסיטת לפטומאן (בעברית היו קוראים לה 'המפליצה'), הם נשלחים להשתתף בתחרות שיט על נהר סוער, תוך איום שעליהם לזכות במקום הראשון - או שקלונם יתגלה. עד כאן, זה מוכר גירסה של צעירים, פרועים ושובבים - לעניים, כמובן. כאשר מגיעים לנהר אפשר לחשוד, ולוא רק לרע קט. שהשראת גברים במלכודת עשויה לעזור במיקצת לצוות. אבל איפה! מן הסרט של ג'ון בורמן נותרו רק נחשולי-נהר, וגם אלה חיוורים ביותר בהשוואה למקור.

מה יש בכל זאת? יש בלונדית אחת, הרוצה מאוד לנקום בחבר שבגד בה, ומשום כך היא מפגינה את חיבתה למנהיג רביעיית המלכודכים. יש עוד רביעיה אחת, זו הנראית נקייה לעין, אבל היא כמובן המלכודכת כאמת - בתכשיטים שבהם היא משתמשת כדי לזכות בתחרות. ויש עוד צוות אחד, של פנימיה צבאית, והוא צריך לספק לסרט את הסאטירה האנטי-מיליטאריסטית.

טים מאתסון וסנדי הלברג: זרוקים בכוס מים

כל זה אינו חורג מן המיסוגרת של 'כבר ראינו' או 'נמאס ודי', למי התגדרה, זה בפידוש סרט לקיץ, כזה שערכו התזונתי שווה לכוס מים. אלא מה? יש כאלה הצמאים בליכך בימי החום הלהיטים הללו, שגם כוס מים עשויה לגרום להם הנאה רבה, אז מדוע שיבוא מבקר ויקלקל את הכל? מי שרוצה, שישתה לרוויה, זה לא מסוכן, אבל זה גם לא מועיל.

אשר מאז גיל 20 ניהל להקת-תיאטרון מפורסמת, כתב מחזות ואף הלחין מוסיקה. דברים רומים אפשר לומר על מישל אומון (הבן), מזה 25 שנים שחקן הקומדי פראנסז, ושחקן-מישנה צחי בקולנוע - בדרך-כלל כשטר או אישי-מסר - הזוכה כאן להודמנות להפגין את כישרונותיו. משתפת גם סאבין אומה, שלפני עשר שנים כבר כבשה את ליבו של המחזאי ז'אן אנואי, אבל רק לפני שנה זכתה, הודות לאלן רנה, בתפקיד ראשי. כל הרמויות הללו והגוף שבתוכו הן נעות, מוכרים לא רק את הצעירים של רנואר-האב, אלא גם את סירטי רנואר-הבן, במיוחד אחר מהם, מסיבה בחיק הטבע, שהיה למעשה גם הוא מחוזה לאותה התקופה.

יכולים שלא להזכיר את הצעירים של אותה התקופה, שבהם הצורות קפצו לתוך העיניים גם אם הקונטור לא הורגש, ולעיתים אף זושטש כבונוה. זו מלאכה קשה מאד בצעור, ומלאכה לא פחות קשה בקולנוע, שם עשויים צופים חסרי-סבלנות, הרגילים למוזן מעוכל עד הסוף, להתרעם על כך שעליהם להשקיע מאמץ כלשהו.

טאוורניה מתגבר על המיכשול בעזרת צוות שחקנים המוכר בארץ, אך מעט, וגם בצרפת אין להם מעמד של כוכבים.

לואי דיקרה (73) זכה כאן לתפקיד הראשי שלו בקולנוע, אבל מי שיתרשם מן המישחק המדוד והמופנם שלו ויתפעל מן היכולת שלו לשלוט בתפקיד, מוטב שיודע כי מדובר באיש

מרכיק את כל הסוככים אותם. היא נוהגת במכונית בתקופה שבה מכוניות הן עדיין מראה נריר ברכי-אירופה, היא היחידה שיש בה שריד לרוח-האמן של האב, בתוספת החינניות הנשית של האם, אשר הלכה לעולמה לפני שנים.

הרמות האחרונה היא העוזרת של הצייר, אותו סוג של אשה שהיא ספק משרת נאמן,

ז'אק ברונים וזאלנטיין טטייה ב'מסיבה בחיק הטבע' כך זה נראה אצל רנואר

העזיבה בסוף יום השבתון, העושה לה עצמו חשבוני-נפש של קאריירה שהיתה פוריה ואולי היתה יכולה להיות פוריה עוד יותר, אילו בשלב כלשהו נהג אחרת. זיכרונות-עבר תוקפים בשעת מנוחת אחרי-הצהריים יחד עם חרתי-הסוף מצד אחר, וראגה לבת הרווקה, שהיא ככספית חיה לצד הבן המתכנן והמסורר, בת שהוא תמיד העדיף כסתר ליבו, על אף כל מאמציו להסתיר זאת.

הבן הוא כבד תנועה ומגושם במקצת, אישי-מישפחה בכל רמ"ח אבריו, קצת משעמם וקצת שיגרת, מתקשה להביע את עצמו ואת רחשי-ליבו. רעייתו היא אם מסורה ועקרת-בית כדיוק מה החובות המוטלים עליה ותמלא אותם אם מתחשק לה ואם לאו.

שלושת ילדיהם - שני בנים שובבים וכת קטנה, מין מלאך בלונדי קטן ושברירי אשר יצא מאלו הישר מצידו של אותה התקופה - הם כמה פעמים נושא לשיחה בסרט. לעומת התא המיישפחתי המסורר הזה, הבת הרווקה היא מלאת מרץ וחיות, יצור הרוגל בחופש, הסובלת לא מעט בשל רצונה לשמור על החופש הזה. היא מסוג אותם האנשים הממהרים להתלהב וממהרים להפגע, שצחוקם

העזיבה בסוף יום השבתון, העושה לה עצמו חשבוני-נפש של קאריירה שהיתה פוריה ואולי היתה יכולה להיות פוריה עוד יותר, אילו בשלב כלשהו נהג אחרת. זיכרונות-עבר תוקפים בשעת מנוחת אחרי-הצהריים יחד עם חרתי-הסוף מצד אחר, וראגה לבת הרווקה, שהיא ככספית חיה לצד הבן המתכנן והמסורר, בת שהוא תמיד העדיף כסתר ליבו, על אף כל מאמציו להסתיר זאת.

הבן הוא כבד תנועה ומגושם במקצת, אישי-מישפחה בכל רמ"ח אבריו, קצת משעמם וקצת שיגרת, מתקשה להביע את עצמו ואת רחשי-ליבו. רעייתו היא אם מסורה ועקרת-בית כדיוק מה החובות המוטלים עליה ותמלא אותם אם מתחשק לה ואם לאו.

שלושת ילדיהם - שני בנים שובבים וכת קטנה, מין מלאך בלונדי קטן ושברירי אשר יצא מאלו הישר מצידו של אותה התקופה - הם כמה פעמים נושא לשיחה בסרט. לעומת התא המיישפחתי המסורר הזה, הבת הרווקה היא מלאת מרץ וחיות, יצור הרוגל בחופש, הסובלת לא מעט בשל רצונה לשמור על החופש הזה. היא מסוג אותם האנשים הממהרים להתלהב וממהרים להפגע, שצחוקם

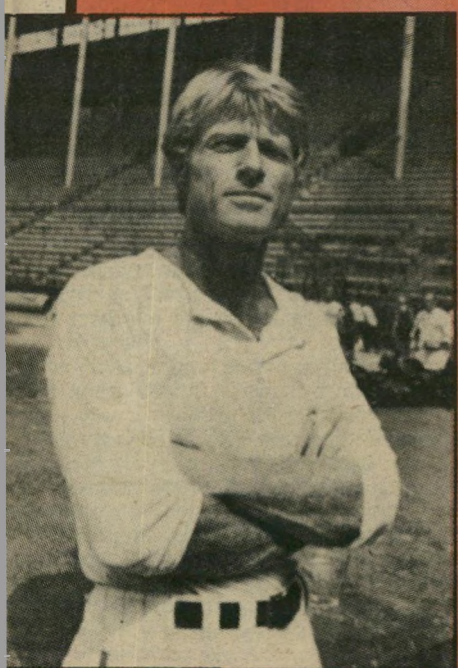
האם רדפורד מזדקן?

אם רוברט רדפורד אכן מזדקן, כפי שטוענים, הרי שהוא עושה זאת יפה מאד. די להביט בצילום האחרון הזה של השחקן האמריקאי המפורסם, בן ה-46, כדי לקבוע שהוא נראה כמיטבו כשהוא מגלם שחקן בייסבול שירד מגדולתו בגיל 36, בסרט האחרון שנעשה לפי ספרו של ברנארד מלמוד הטבעי.

מאז סירטו האחרון כשחקן, ברובייקר, האשימו אותו המבקרים שהוא מזדקן, שאינו בוחר לעצמו יותר תפקידים בעלי אתגר, תפקידים של דמויות השנויות במחלוקת או של גיבורים אנטיפאטיים. הם טענו שהוא מנסה להיות הגיבור החיובי, האידיליסטי והטוב, אביר הצדק והנושא את רגל הליברלים.

ואומנם, בשנים האחרונות, יותר משעסק במישחק, בחר להתרחק מן הורקוריס ושקד על פיתוח המרכז שבנה ביוטה, מוסד סאנדס, שנועד לקדם פרויקטים של בימאים צעירים, אחד מאותם כימאים הוא בארי לבינסון, מי שביים את הסרט דיינר ואת הסרט הנוכחי.

לרעתו של רדפורד, יש כמה קווים מקבילים בינו לבין דמותו של רוי הובס, שחקן הבייסבול, גיבור סיפורו של מלמוד: שניהם למשל, עצמאיים ומרדניים. כשניסו לשחד את הובס ולקנות את המישחק, סיפר רדפורד, הוא שלח את המנסים לשחד לכל הרחות. כך עשה גם רדפורד לכמה מפיקים שהציעו לו תפקידים מפוקפקים, שנועדו להיבנות מפירסומו שלו ככוכב. כשהובס רצה לשחק בייסבול כסינגנוו שלו הוא הודיע: 'באתי לכאן כדי לשחק', ולא קיבל את התנאים שהציעו לא עסקנים שונים. רדפורד ששיחק בעצמו בייסבול כשהיה בקולג', מאס כעניין והודיע ביום בהיר אחד שהוא עוזב, משום שנמאס לו

שחקן רוברט רדפורד העקשנות משתלמת

לשחק כל הזמן בצד אחר."

אב ואם ומחזוה. מה שלמעשה מקביל בין השניים הם העקשנות והמסירות הטוטאלית לעניין אחד. רדפורד, שבתקופה האחרונה מקדיש את כל מירצו לפעילות פוליטית למען אנרגיה חלופית, להפקת אנרגיה מהמשמש ולמען שמירה על איכות הסביבה ושימור הטבע, מודה שהדבר שמשך אותו ביותר לעשות הסרט הוא היותו מחוזה לאביו צ'ארלס, החי בסדרפראנסיסקו, שהיה לו אם ואב כאחד, מאז מותה של אמו כשהיה נער צעיר.

ואם מחוזה, הרי אין טוב מסיפור על אדם שאינו מוכן לוותר על הלומו. מבחינה זו, קובעת גלן קלוס, בת זוגו של רדפורד בסרט: 'רדפורד הוא הבחירה הטיבעית'.